

BIK PEPA

8SH-1-7

P 50

DRITA

DHE
HIJET

ENGRIME

8SH-1-7

S

P 50

BIK PEPA

Drita dhe hijet e nqrime

(Vjersha satirike)

~~5089~~
20633

KLJOTEKA E SHIETIT
GJIRORRIET

DY FJALË

Shoqe e shokë, mir'se ju gjeta!
Ju përshndes me vargje t'lehta,
qesh e ngjesh, rrjeshtue ndër letra.

Veç ma falni, lexues, shijën:
merrnie librin, si edhe pijën;
nse ju prish ndopak stomachun,
menjiherë venja kapakun...
Ai kapak m'asht pak i vshtirë,
por do t'm'vlejë të shkruiej ma mirë.
E pëlqyet? Ju qofshi t'bardhë!
Do t'm'vijë mirë që keni ardhë
m'ja ba librit nji vizitë.
(T'gjithë uroj mos t'ju mërzitë).

Sofra ktu, si e shihni, asht fjala,
n'letër t'bardhë, — ku, porsi ngjala;
rrshqasin vargjet popullore
të buzqeshuna, gazmore.

A u t o r i

MONOLOGU I 100-VJEÇARIT

— Jam Col Shpendi i Shpend Qerimit,
lindë në tokë të Dukagjinit,
shpinë thue ngjitë me vij' t'kufinit.
Mana burra, 100 vjet bana,
çka kam pa e ndi m'kto ana,
me u habitë çse m'bani nana! . .
Jemi rritë nëpër tym pishe,
të tanë jetën me'i zhel kmishe.
Piiih, sa dreqën hynë n'kte vend!
Me i kujtue veç prishe n'mend.
Qysh se leu ndër ne Partia,
shpëtoi vendi, shpëtoi malsia,
kurrë ma e fortë s'ka qenë Shqipnia...
Luta zotin vjet e vjet
me m'dhanë shndet e bereqet,
zoti e prifti m'vodhën n'xhep...
Askush s'bani n'vjete mija,
sa n'kta vjet që erdh partija,
pa mend mbetë gjithë rrokullia...
Pajtim bamë vlla me vlla;

nder në gjaqe nuk ka ma...
Kooprativë na jemi ba.
Grave u hoq barra dhe huni
iu lehtsue atyne mundi,
copë e grimë t'u ba kanuni!..
Po na vjen 'letrifikimi,
pshtuem nga pisha e nga tymi
nuk ka terr ma Dukagjini!..
Këndon radja nga Tirana:
«Enver Hoxha, o trim si zana,
trim si ti s'kanë njoftë kto ana!»
Nuk m'vjen keq që tash jam plakë,
Se ma n'fund pata nafakë
mos me pa ma zbatharakë,
por sokola zjarr e flakë!

PREJ TERRIT NË DRITË

Më kujtohet, ka ca vjet,
pata shkue n'fshatin Shkozet.
Me i pasë thanë aherë unë kuj
se ky fshat pa tokë e ujë,
se malsorë kaq fukara,
kooprativë kanë për t'u ba
edhe barkun gjithmonë tha
kanë me e toçë e kanë me e fa,
s'do ta zente besë askush!..
Kishin t'drejtë, more babush:
Të shtrënguem n'pleh me rrnue,
zorra n'bark gjithmonë tue kndue,
me 'i ksollë kashtet shpue n'qind anë
që mezi qëndronte n'kambë,
me 'i rryp tokë sa një pllambë,
që kurrë bukë s'u kishte dhanë,
me u ba n'rregull përnjiheri,
ish për ta një punë përseri
që s'ta merrte aspak tefteri...
Qinda «krajla» kndej u panë

e si i gjeten njashtu i lanë,
bile i lanë edhe ma keq:
shkonte 'i dreq e vinte 'i dreq
e kta dreqën të pafarë
karkaleca me . . . kollarë
n'shpinë u ndejën si samarë
tue ua vjedhë dhe bukën n'arë...

Pra, njiherë unë, ka shumë vjet,
shkova n'fshatin quejt Shkozet
ke nji plak, mik i tim et...
Ishte errë edhe ba natë
kur i shkova atij krahtatë...
Nji ksollë kashte me 'i derë t'thyme,
pa dritare e krejt e ndyme.
Ai m'duel para n'skaj t'oborrit
bashkë me 'i plakë thue çue prej vorrit...
«A don miq, o Preng Kurbini?»
«Miq, gjithmonë, mir'se të vini!
Hajt pra, mir' se na ke ardhë,
e paç ardhë me kambë të bardhë!»
Hyna mbrendë si t'hyjshe n'shpellë,
aq m'u duk e errët dhe e thellë.
Plaka e shpisë në mot e shtyme
ulë pranë votre n'hi e shkrryeme
më buzqeshi: «Jam, tha, e ligë...»
Qeshja e saj më kalli frigë:

ajo ftyrë, harrue me qeshë,
dinte vetëm me u ngërdheshë...
Plaku i shpisë veç tha një fjalë:
«Nuse, zjarrmi qenka ndalë,
Na ban zjarrm ktu përbri votrës,
don me u nxe ky miku i Shkodrës...
U ndez zjarrmi flauri,
ndër kambë t'plakës pashë do fmi
që po flejshin me krye n'hi...

Sa u ndez zjarrmi, u çuen fmija,
u xixllojshin sytë shkëndija;
Dhe pse gjysmëlakuriq
nga unë s'patën marre hiç,
veç ma i madhi sytë m'i hodhi
si me thanë: po ky kah doli?
«Po kta fmi t'kuj janë, kumarë?»
«Kta janë fmijët e nuses Marë,
baba i tyne asht ushtar.
Fmi t'mirë mjaft, dy djelm e 'i çikë,
por po heqim dreqn' me i rritë...
Tashi hallet po i lamë,
nuse, bjerna bukë me ngranë.»
N'qoshe t'nji fëlteres s'shpueme
nja dy vezë u ferguene.
Fmijët u lpijshin ftyret zbe
me sy t'ngulun përmbi ve...

Ndërsa nusja bukuroshe
mori fmijt e ndej m'nji qoshe
dhe andej m'kqyrte si për seri...
Ai shikim shpirtin ma theri
ai shikim m'thotë: «Ky njeri,
njeri shkollet e qytetit,
do t'i lente pak nder vedit
sikur fmijve t'mi t'uritun
t'ua lajë pak ve t'përzhitun...»
Kur ranë t'gjithë atë natë me fjetë
mbi do fier shpinat pshtetë,
si të vdekun, hundët përperjetë,
un s'u ndijshe aspak i qetë...

* * *

Kaluen muej e kaluen vjet
pa e pa fshatin Shkozet,
pa e pa mikun e tim et...
Shkoj n'Shkozet, nuk ka nji muej,
m'u duk fshati si i huej,
n'shpija t'bardha zbukuruem,
n'rruga t'drejta krejt i shtruem.
Aty ku unë, ma përpara,
plugje t'kalbta pashë ndër ara
qe e bujq tue vujt tanë jetën,
sytë e mi mahnitun mbetën:

pashë traktorat katallaj,
tue ça tokat skaj më skaj;
ndër do brinja ku u rrzonte maca,
pashë se ishin ngritë tarraca,
pashë kombajnat tue korrë grunin
me u paksue kostarve mundin;
e pashë tokat shtri si deti.
Gardh, kufi s'kish ma Shkozeti,
kooprativë ish ba mileti.
Ke mullini, pranë nji fiku,
ba centrali i elektrikut.
Ksolla s'pashë ma unë n'atë vend,
veç shpi gurit rend e rend.
Ndër shum shpi ka 'i radio kndonte,
edhe zanin nalt e çonte
si t'ju falshin nderës partisë
që ja ndrroi ftyrën Shqipnisë.
Por ma tepër u gëzova
kur me Prengën u takova.
«Po si je me rob, me shpi?»
«Pasha bukën, bukuri.»
«Ta thotë ftyra, mor kumbarë,
ishe i zi, tash qenke zbardhë;
po njajo që asht tue ardhë
veshë e ngjeshë si çikë qytetit
mos asht msuesja e Shkozetit?»
«Jo, asht mbesa e bacit t'vet
qi po mson në —versitet,